Ч° IX. Рік II.

Свистільники 6. II 1916

Самохотник



Гумор. сат. стріл. часопись

Виходить в Січовім Коші коли схоче.

На 20 сотиків.

Нов. 1916

=Старий Запорожець з Лівобережа=
Діє ся 23. I. 1916.

За дверми пана Отамана чути голосний крик:
„Пугу, Пугу!"
Отаман: „Хто там?"
Голос: „Козак з Лугу"

Входить стр. рядовик, з малими червоними очима. Він кланяє ся і мовить:
„Батьку Отамане, Запорожець з Лівобережа Ст. Пчинський просить о куцу, жупан, шаравари і сап'яни!"
Отаман: „Товаришу, се неможливо, видавати нової одежі, бо магазинера може шляк трафити."
Стр. Пчинський: „Батьку Отамане 18 місяців був у борбі з бісурменами [illegible] й очерет, гай,

луги, Лівобережє, Дніпро ... поверну-
міть своє серце"...

Отаман: „Алеж Товаришу приказ
приказом, не можу робити виїмків.
і не роблю їх ніколи".

Ст. Пчинський: „Ну, вірю, що бать-
ко, як наш Отаман сего не може
зробити, але як Гетьман --- Укр-
їни – се зроблять".

Отаман бере перо і скоро підписує
службовий листок для Ст. Пчинського
і его 18 товаришів – супровітовців
[внсуддців].

Тогож дня з полудня Ст. Пчинський сидить
у Мроцка на своїм почеснім ослоні – знище-
ний до непізнання; охолений, у офіцерськім
плащи, ранітозах, з наплечником – має прощаль-
ну бесіду:

„Цьвіте упавшого народа, що вісю чарку
„вопае schnapswae" на ваше здоровле!"
– Куда-ж, батьку Пчинський? – питають стрільці
– Ст. Пчинський: – „Іду в поле, зложити
з себе жертву вітчині".

Висуд.

Вовкун. [Гл. ілюстр. 9. стр.]

То не гармати ревали, то не кулї крісовії пищали, то не шрапнелї трі-щали та рязгали стрілецьку славу, то висудча комісія в стрілецький кіш вїзджала. По многих з'явив ся перед комісією сильний Петр Овський. До него заговорив отаман комісії: „Ти єси злий Петр і відберу тобі знамя, яким підписаєш ся, а передам їх П. Арпошові, щоби чистив моє царство, а ти ні, геть у тьму кромішную: . . .“



Подяка для У.Ж.К.

Всї стрільці враз з Укр. Само-хотником сердечно дякують нашим славним дївчаткам, за всї любистки, які привіз їх мановний відпоручник-



K.P.K

З переживань „висудчика“.

[Сатиричний образок.]

Рубрика поважна! – Виразів: „висудчик“, висудча комісія“ і т. п. приневолений „укр. самохотник“ уживати на приказ „Боєвої Управи“. При тім зазначуємо, що під сл. „висудчик“ розуміємо: жовніра призначеного до суперарбітральної (висудчої) комісії – а на місце: „суперреві-зований“ радимо від себе уживати слово: „висуджений“.

K.P.K. Уз переживань „висудчика“

Виють, виють пси зза плота –
Веж бо струями болота
Бродить славний сугровіт;
Намір в нього – йти до хати,
Де би можна показати,
Що „хороба“ кличе в світ!
Чорт бери усьо капарство! –
Кречко сунесь се лицарство,
Вулицями гордо йде...
Попереду наша сваха
Наша славна Чум-чи-маха
Всю юрбу шнурком веде.
Більше сотні – більше двіста,
Мов на прощу, мов до міста
Втискувалось в хату там,
Де „докторів“, наче хмари,
Де і горяч, як з Сахари
Де серденько: грим і бам...
Розбираєсь всьо до гола
Ніс – на „свінту“, вниз – всі чола,
Тілом ллє піт з огнє;
У підмогу йде надія –
Щоб не впалась в серце хриє
– Думка в кожнього така.

Можна й смерти тут пожити.
Щож робити — що чинити,
„Ближче! — кличуть — стань! Позір!"
Окуляри бють з далека
Кожний „доктор", як Сенека —
В кожнього вогнений зір.
Устрілентво: шуру-шуру —
Вже забути треба журу —
Тут в огонь пішов один.
Той, що перший з всього списа,
Головонька в нього лиса
Цей Поділля славний син.
І не встиг сказать: ... „Пані!"..
Як і вчув: „О!.. Гарні лапи
В вас заплентались в Коми!
І до поля вповні здібні.
Нам якраз такі потрібні —
Чуд докажуть у вогні!"
Ай!.. Гарматний був се голос,
Рушив він останній волос,
Що блукав по голові . . .
— "От нема вже з чим крутити
— Треба других тут пустити,
Ждуть на скорий суд усі!

А іде наш син П... лє
Й почав шукати білє,
Щоб лишити муки дім...
Й шукає по куточку –
Ба! – Забрав там хтось сорочку!
Стовк би ним пречесний грім!
„З хати – вийти! Любий братку!"
– Крикнув сей, що від порядку і
Був якраз сеї поліцай,
Сей приклонник Есперанта –
Сей, що знає всякі банта,
А з пірин готує рай.
Він – сей – бач – любитель пірє
А в управі муж довірє
Не питає, лиш жене
Всїх висудчиків за браму –
Так і сю сумненьку драму
Завертає на анішне.
Й висудчик по тривозї
Як вже стане на дорозї
Кине страту *] в незабудь
Через плоти і городи –
Добиваєсь до господи,
Щоб почати „пнати" грудь!

*] Сорочку, кучму, ремінь і т. п.


888
INFANO
ОТАМАН
МОГИЛЬНИКІВ
перед
ОТАМАНОМ ВИСУДЧОЇ
КОМІСІЇ.-

Лист з Лївобережа.

Був в нас недавно празник. Різдво, чи Йордан, забув вже. Пили горівку, пили наливку, сербали борщ, куса-ли пироги. Але не самим хлїбом чоловік живе, захотїло-ся народови слова живого. Трафив ся гість тай ану єго нудити: „кажи нам промову". „Щож я буду вам говорити; нї відси, нї відти, без оказиї"? Але народ не уступив і зараз зложив пісоньку.

„А ми хочем промови, промови, промови,
Духового оброчку, оброчку, оброчку!"

Сказав гість відчіпного промову і розвязали ся другим язики. На середину хати виступив капрал Чорнєч, поступив крок наперед, руку положив на груди, другу піднїс догори і став говорити до передбесїдника:
О, Ви лїтописцї нашого руху, що

розсіваєте нашу славу по ши-
рокому світі, дякуємо Вам,
що відвідали нас, середній
стан, підофіцерів старої
войни в нашій менажі"
[ipsissima verba]...

Зі зворушення не міг ма-
вловити свого колишньо-
го шефа, закінчив за нього
промову ст. дес. Гнатко-
вич і поставив внесення,
щоби цісар жив многая
літа.

Внесення без дискусії пе-
рейшло одноголосно і нарід
загудів „многая літа".

Потім співали:

„Гей, гей, уфафа, Катерина
[бреше..

а потім:

„Як я була молода, то я була шу-
ра"..

По тому розійшли ся в стебло—
Більше не памятаю. Луць.

Не будьте миротворцями! — Жінку, яка топила ся підчас Йорданського свята в свяченій воді, вирятував вуйко Леонтій від смерти з нараженням власного життя, бо кинув ся в розбурхані хвилї Нараївки. Лиш не розуміємо пощо він обтяв був бороду. Може на втїху миротворцям? Незнавчиско — що при помочі бороди міг би був злекшим трудом зробити своє, вище згадане, геройське діло! Потребував би був лише схилити ся над рікою й нещасна жінка була би хопила ся його бороди і в однім моменті — була би на березі! Маємо надію, що вуйко Леонтій не буде поступати против своєї „вояцької" вдачі і як найскорше усуне хоть би наймешу познаку приналежности до миротворців. На доказ неутраченої еще симпатиї укр. Самоокотнік старає ся для него о медалю хоробрости. — · — · — · — · — · —

Телеграми. Нема тяких, бо хтось із миротворців перетяв нам телеграфічний дріт. . .

Редакція: Та сама.

Самохотник

Рік II. Число 10.

Сатир. Гумор. стрілецька ═ часопись.



Виходить...

...в Січовім Коші...

коли сам схоче –

Свистільники

1. III 1916.

Редакція й Адм. та сама.